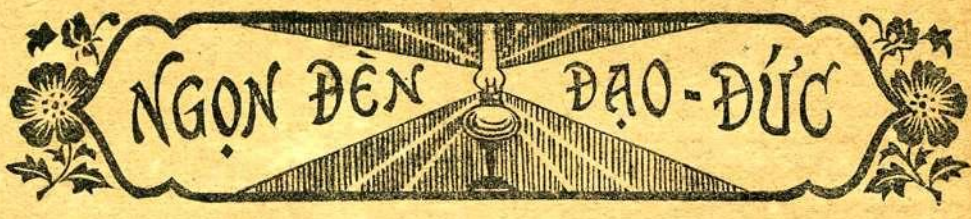

SAU CƠN BÃO-TỐ

TRONG đời có những cảnh éo-le, những lúc bất-ngờ, những cơn tai-biến lay-động tới nền-tảng của linh-hồn chúng ta. Cũng có khi vì thời-vận xui nên, người ta tưởng thế; nhưng thường là do tội-lỗi hoặc sự mờ-tối của chúng ta mà ra cả. Dẫu sao, cũng có Đức Chúa Trời chỉ-định và cho phép những sự đó xảy đến để dạy-dỗ ta một bài học hay. Trong lúc ấy chúng ta được yên-ủi biết bao vì nhớ rằng nếu mình thật là con-cái Đức Chúa Trời, thì, như Gióp thuở xưa, mình được «Chúa dựng hàng rào binh-vực ở bốn phía.» Không được Đức Chúa Trời cho phép, thì Sa-tan và đạo binh nó chẳng rờ đến ta được (Gióp 1 : 10-12).

Cẩn-thận xem-xét đường-lối

Trên dải đất Việt-Nam, bao phen bão-tố nổi lên! Gió thổi càng mạnh, lá khô rơi, cành khô-héo hoặc thúi-nát gãy, và nhiều cây trông dường vững-chắc lắm cũng phải đổ vì trong rễ hoặc thân có một nhược-điểm giấu-kín. Cũng vậy, những cơn bão-tố ở đời bày-tỏ sự yếu-đuối hoặc tội-lỗi trong tâm-tánh ta,—tâm-tánh ấy người ngẫu-nhiên xem-xét vẫn tưởng là trọn-vẹn, bền-vững lắm.

Khi bão-tố đã yên, chủ nhà khôn-ngoan bèn xem-xét nhà-cửa. Ông đi chung-quanh nhà, tìm-tòi chỗ bị bão-tố làm hư-hỏng, và hết sức sửa-chữa cho vững-chãi hơn. Khi một cơn khủng-bố đã qua, chúng ta cũng phải xem-xét đời mình như vậy. Đó là ý-định của Đức Chúa Trời, vì Ngài yêu-thương linh-hồn ta, dùng nghịch-cảnh thử-rèn nó cho tốt-đẹp hơn.

Vì ưa nhàn mà sa-ngã

Chúng ta đều nhớ sau khi sa-ngã thảm-hại, vua Đa-vít đã hồ-thẹn và tự xét một cách khiêm-nhường dường nào (II Sa 11). «Qua năm mới, khi các vua thường ra tranh-chiến,... vua Đa-vít ở lại Giê-ru-sa-lem.» Đó là lỗi-lầm thứ nhứt: ông không trọn phận-sự làm vua. Tục-ngữ nước Anh có câu: «Ma-quỉ còn tìm được việc ác cho những bàn tay biếng-nhác thi-hành.» Vì biếng-nhác ở nhà, Đa-vít mới chiều theo sự cám-dỗ, phạm tội tà-dâm với Bát-sê-ba, và gây cho chồng nàng bỏ mạng. Đọc Thi-thiên 51, chúng ta thấy ông đã khám-phá ra rằng trong tâm-tánh mình có nhiều cái mỏng-mảnh, và ông đã sốt-sắng tìm-kiếm «những vật không hề rúng-động» (Hê 12 : 26-27).

Chớ xây-dựng trên bãi cát

Có khi cảnh an-nhàn vật-chất của chúng ta bị lung-lay. Ở đời chúng ta thường để lòng tin-cậy nơi những sự rất phù-phiếm. Có lẽ chúng ta vẫn được mạnh-khỏe, có lương-bổng hoặc lợi-tức kha-khá, có nền học-thức uyên-bác, có một số bạn-hữu đáng tin-cậy. Vậy, chúng ta sống hết ngày nầy đến ngày khác, cảm thấy bình-an. Nhưng nền-tảng của sự bình-an ấy không vững-chắc hoặc sâu-xa lắm. Nó chẳng khác gì bãi cát mà Đấng Christ đã dùng để cảnh-cáo chúng ta. Nó lúc nào cũng có cơ đổ sụp. Khi mưa sa, gió động, nước lên, thì nhà xây trên cát không còn.

Những cái trên đây mỏng-mảnh biết bao! Bịnh-tật hoặc tai-nạn có thể làm mất sức khỏe. Chúng ta có thể mất

của-cải, địa-vị hoặc công-việc. Có lẽ Đức Chúa Trời kêu-gọi chúng ta như Áp-ra-ham thuở xưa, bảo phải vâng lời Ngài mà ra đi, «đi mà không biết mình đi đâu» (Hê 11 : 8). Có lẽ Ngài kêu-gọi chúng ta bỏ hết mọi sự, nào bạn-hữu, nào gia-đình, nào sản-nghiệp, mà đi rao-giảng Tin-Lành cho đồng-bào hoặc cho các bộ-lạc chưa nghe về danh Đức Chúa Jêsus. Nếu những sự hữu-hình đó tiêu-tan, thì nguyện chúng ta được nếm-trải sự vui-mừng mà Áp-ra-ham đã nếm-trải khi ông «chờ-đợi một thành có nền vững-chắc, mà Đức Chúa Trời đã xây-cất và sáng-lập» (Hê 11 : 10).

Chúa là neo giữ vững linh-hồn

Biết bao con-cái yêu-dấu của Đức Chúa Trời ở bên Trung-quốc mất hết của-cải và gia-đình, nhưng thấy mình vẫn được hưởng sự «bình-an của Đức Chúa Trời vượt quá mọi sự hiểu-biết» (Phil. 4 : 7). Giữa cảnh chiến-tranh và khủng-bố ấy, những kẻ khôn-ngoan đã tìm và thấy Vầng Đá muôn đời không rúng-động. Chẳng gì hủy-phá được linh-hồn đã nương-cậy Đức Chúa Trời, «dầu đất bị biến-cải, núi lay-động và bị quăng vào lòng biển» (Thi 46 : 2).

Lại nữa, những ngày gay-go, khó-khăn, nguy-hiểm và bão-tố lay-chuyển chúng ta, khiến không còn nhờ-cậy mình nữa. Có lẽ chúng ta trôi theo thời-gian, bình-tĩnh và tự-tín. Trong thời thạnh-vượng và bình-an, chúng ta ít suy-nghĩ rằng mình cần có sự khôn-ngoan và ân-điển của Đức Chúa Trời. Bấy giờ xảy đến một tai-nạn, một sự nguy-hiểm trong đời ta, trong gia-đình hoặc tổ-quốc. Ta thấy mình đứng trước một số-phận mà một mình Đức Chúa Trời có thể thay-đổi. Tức-thì chúng ta cầu-nguyện. Ôi ! Đã bao lâu chúng ta không cầu-nguyện !

Trong lòng mỗi người đều thấy có cần đến Đức Chúa Trời. Sự «cần» ấy như chìm dưới đáy biển, bị rong và rác-rến bám chặt dương khi biển lặng. Nhưng bão-tố nổi lên, làm lay-động tới đáy biển, và bấy giờ sự «cần» bị chôn-vùi được buông-thả và nổi lên mặt nước.

Cân-nhắc cho biết cái gì quí-báu

Lại nữa, khi đứng trước sự chết hoặc sự hiểm-nghèo, thì những cái ta quí-chuộng xưa nay không còn giá-trị gì nữa. Các bước từng-trải đó tỏ cho ta thấy «những vật không hề rúng-động» là quí-báu dường nào, thấy trong lúc bi-thảm dường ấy phần đời quá-khứ diễn lại trước mắt mình. Mọi sự tầm-thường xưa kia có vẻ quí-trọng lắm bây giờ mới lộ chơn-tướng. Ta thấy nó trong ánh sáng của cõi đời đời. Chúng ta có thể tưởng-tượng cái cảm-giác của Áp-ra-ham khi ông đứng trước bàn-thờ dâng Y-sác (Sáng 22). Không phải lúc ấy thì còn là lúc nào ông mới bị cám-dỗ hồ-nghi lời hứa của Đức Chúa Trời? Nhưng ông tỏ ra mình xứng-đáng được Đức Chúa Trời để lòng tin-cậy. Ông vâng lời đến nỗi «giơ tay ra cầm lấy dao đặng giết con mình» (câu 10). Có lẽ thỉnh-thoảng Đức Chúa Trời cũng thử-thách chúng ta như thế, nhưng, cũng như Áp-ra-ham, chúng ta sẽ thấy Ngài vẫn là «Giê-hô-va Di-rê,» nghĩa là : «Đức Giê-hô-va sẽ sắm-sẵn tại đó.»

Ta chỉ cần cái gì? Đó, lòng ta tự hỏi trong cơn khủng-bố hoặc thử-thách. Chẳng phải tiền-của, danh-vọng, hoặc những sự nhỏ-nhặt mình đã làm đâu. Sứ-đồ Phao-lô đáp lại cho ta : «Còn có ba đều nầy : Đức-tin, sự trông-cậy, tình yêu-thương, nhưng đều trọng hơn trong ba đều đó là tình yêu-thương» (I Cô 13 : 13).

Chúng ta làm thế nào để đặt tình yêu-thương của Đấng Christ vào lòng-dạ người đời? Ấy chỉ có đều đó là đáng kể, và chỉ Đấng Christ có thể chỉ đường-lối và ban quyền-phép cho chúng ta đạt mục-đích. — *Bà Wm. C. Cadman soạn.*